

[Socialministeren.]

Mandat fra Dansk Arbejdsgiverforening til at kræve denne Lov ophævet. (Afbrydelse af *Boeck-Hansen*). Nej vel? Der er ved reelle Forhandlinger, ved gensidig Imødekommehed fra de to Hovedorganisationers Side skabt et saadant Resultat, at Arbejdsgiverforeningen ikke over for mig har fremført noget Ønske om at faa denne Lov afskaffet. Saa længe det er Tilfældet, at det kun er et politisk Parti, der op imod Valget fremsætter Forslag og faar den Diskussion ført og faar Diskussionen ført videre ud paa Vælgermøderne, saa længe kan jeg ikke tage Forslaget mere alvorligt, end det i sig selv fortjener.

Det ærede Medlem Hr. Erik Eriksen gjorde den Bemærkning, at hele Regeringens Arbejdsløshedspolitik hviler paa en fuldstændig Misforstaaelse, og det var der jo ikke noget at gøre ved. Jeg er naturligvis ikke enig med det ærede Medlem deri, men vil blot gøre den Bemærkning, at det Parti, det ærede Medlem repræsenterer, aldrig har vist sig i Stand til at gennemføre nogen anden Arbejdsløshedspolitik. Det ærede Medlems Partis sidste Regering havde den Lykke at sidde i en Konjunkturperiode, hvor Forholdene ude fra den store Verden bragte Arbejdsløsheden længere ned, hvilken Nedgang — maaske imod det ærede Medlems Partis inderste Ønske — fortsatte ogsaa i det første Aar af den socialdemokratiske-radikale Regerings Tid. Det er en Sag for sig, men det er det bedste Bevis for, at det ikke var Partiet Venstre, der saadan uden videre kommanderede Konjunkturerne og dermed Bevægelserne i Arbejdsløsheden.

Saa sagde baade det ærede Medlem Hr. Erik Eriksen og det ærede Medlem Hr. Hartel, at det er kun Arbejde, og ikke mindst Overarbejde, der skaber forøget Købeevne. Ja, hos de Familier, der tilfældigvis er saa lykkelige at have Overarbejde! Og ud fra samme Betragtning gaar jeg ud fra, at de ærede Medlemmer sammen med det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen er fuldkommen enige i, at saa er de allerbedste Samfundsborgere de Familier, hvor baade Mand og Kone har højt lønnet Erhverv og derved er i Stand til at føre en Tilværelse med en Købekraft, der er langt ud over den, der er almindelig for den øvrige Befolkning. De tre ærede Medlemmer glemmer, at for det første er det de samme Familier med den forøgede Købekraft, der anvender en ikke ringe Del af det Overskud, de har i Forhold til den øvrige Befolkning, til Indkøb af Varer, hvortil der kræves udenlandsk

Valuta, og man kan jo ikke paa een Gang faa Raastoffer hjem til Produktion og købe de Luksusvarer, som netop de Familier er i Stand til at købe. Og for det andet hører disse Familier ogsaa til dem, der sidste Aar rejste i Udlandet i Stedet for at rejse herhjemme og derved bragte os et Deficit paa Turistbalancen paa omkring 25 Mill. Kr. Hvis det er det, der er Forudsætningen for de Herrers Agitation mod Overarbejdsloven, at vi forhindrer en vis Del af Landets Borgere i at kunne skaffe sig den forøgede Købekraft, de takket være Overarbejde eller Dobbeltbeskæftigelse kunde skaffe sig i Forhold til Landets øvrige Borgere, saa er det en Politik, jeg ikke under nogen Omstændigheder er i Stand til at godkende.

Det, som er Forudsætningen for Overarbejdsloven, paa alle de Omraader, hvor Arbejderne endnu ikke selv frivilligt og ved Forhandling med deres Arbejdsgivere havde opnaaet at gennemføre en Afspadseringsordning, er, at i Fag, hvor mange Hundrede gik helt uden Arbejde og maatte leve helt af Understøttelse, stod meget store Grupper af Arbejdere med en meget betydelig Mængde Overarbejde og skaffede sig derved en betydelig Ekstraindtægt, samtidig med at deres Kammerater gik helt uden Indtægt. De, der vil forsvare Opretholdelsen af saadanne Tilstande, har efter min Opfattelse meget lidt social Forstaaelse. Det er ikke rimeligt, at der skal gaa 500 Snedkersvende paa Gaden og se blot 100 Snedkersvende arbejde 16 Timer i Døgnet og dermed optage Pladsen for 100 Snedkere, der nu maa gaa paa Gaden. Selv om det Tilfælde, jeg her har nævnt, er drevet lidt — ikke ud i Karikatur, men lidt paa Spidsen (*Prieme: I det blaa!*) — ja, som det ærede Medlem til Tider kan drive sine Agitationer ud i det blaa —, er det saadanne Forhold, som gør, at de arbejdsløse inden for den lange Række Organisationer har stillet og faaet gennemført Krav om, at man deler Arbejdet nogenlunde, saa at der ikke skal være visse Grupper, der skal have Overarbejde, medens andre slet intet Arbejde skal have, og den Tendens i Arbejderkredse har saa betydelig social Værdi, at jeg mener, at man skulde være taknemmelig for den Solidaritetsfølelse, som denne Bevægelse blandt Arbejderne giver Udtryk for, i Stedet for at modarbejde den og her være med til blot at sætte ondt Blod derved, at de egoistisk indstillede, der er kede af, at de har mistet deres Overarbejdsmuligheder, skal bestyrkes i den Opfattelse, at der er begaaet en betydelig Uretfærdighed mod dem. Det er der ikke.